

Isän lapset

MARKKU JA JOHANNA SARENTO

Markku ja Johanna Sarento

ISÄN LAPSET

— NÄYTE —

©2015 Markku & Johanna Sarento

www.markku-johanna.com

1. Lupaus

"Jos sinä otat nuo rahat mukaan, niin minä odotan niin kauan, että ne on käytetty. Sitten minä näytän teille, että pystyn pitämään teistä huolen."

Pysähdyin niille sijoilleni Itä-Uudenmaan Osuuspankin kassajonossa. Tunnistin tuon äänen. Jumala oli puhunut minulle ennenkin, yleensä rukoillessani tai Raamattua lukiessani. Joskus olin kuullut hänen äänensä selvemmin, mutta usein sanat tulivat niin hiljaa, että minun oli vaikeaa erottaa niitä omista ajatuksistani.

Rukouksen pitäisi tietysti aina olla kaksisuuntaista viestintää, mutta puhuminen oli minulle yleensä helpompaa kuin kuunteleminen. Tällä kertaa en kuitenkaan osannut sanoa mitään. Seisoin hetken paikoillani. Sitten astuin sivuun jonosta ja istahdin asiakastuolille pohtimaan tilannettamme.

Oli tuntunut niin perin loogiselta, että veisimme veronpalautusrahat mukanamme, kun muutaman päivän kuluttua palaisimme takaisin Kanadaan kuukauden mittaisen lomamatkan jälkeen. Liittyihän meidän tulevaisuuteemme paljonkin avoimia kysymyksiä ja epävarmuutta.

Olimme muuttaneet Sudburyyn Pohjois-Ontarioon kaksi vuotta aikaisemmin, kun minut oli valittu paikallisen suomalaistaustaisen luterilaisen seurakunnan pastoriksi.

Amerikkaan muutto oli ollut haaveeni jo opiskeluaikoina, mutta Johannan kanta oli silloin ollut jokseenkin yksiselitteinen. Hän ei missään tapauksessa halunnut muuttaa ulkomaille, ei ainakaan Amerikkaan. Ensimmäinen lapsemmekin oli juuri syntynyt. Joten asia oli sillä selvä, Suomeen jäimme.

Ja niin Amerikan sijasta muutimme marraskuun lopulla 1989 Helsingin harmaudesta kauniin lumiseen Pohjois-Savoon, Maaningalle, missä aloitin työni vasta valmistuneena seurakuntapappina. Olihan sekin vähän kuin olisi ulkomaille muuttanut, ainakin kielen puolesta.

Seuraavana syksynä tapahtui kuitenkin jotain. Työnnellessämme eräänä päivänä puolentoista vuoden ikäistä Miko-poikaamme rattaissa Johanna sanoi, että jotenkin hänestä alkaa nyt yhtäkkiä tuntua siltä, että hän voisi muuttaa Kanadaan. Amerikkaan hän ei vieläkään halua, mutta Kanadaan hän voisi kyllä lähteä. Kävelymme aikana tuo tunne vahvistui hänessä sisäiseksi varmuudeksi.

Aloin kysellä avoimista papinpaikoista Kanadassa, ja monien vaiheiden jälkeen ovet avautuivatkin. Toinen poikamme Vili syntyi keväällä muuttovalmistelujemme keskelle.

Olin ehtinyt toimia pappina Suomessa vain noin puolitoista vuotta, kun sitten kesän kynnyksellä pääsimme kahden pienen lapsemme kanssa muuttamaan Uudelle Mantereelle.

Minulla oli kuitenkin yksi ongelma. Seurakuntatyössä tai papinroolissa tuntui olevan jotakin, mitä minun oli vaikea kantaa. En oikein osannut pukea sanoiksi tuntemustani.

Liiallinen kiltteys on siinä mielessä kavalaa, että ihminen ei aina kykene näkemään sitä omassa itsessään. Hän voi olla yksinkertaisesti liian kiltti huomatakseen, että toisten miellyttäminen menee liian pitkälle. Minäkin yritin jatkuvasti vastata kaikkien odotuksiin enkä osannut sanoa kenellekään ei. Tokihan tällaisesta papista pidettiin, mutta itselleni se alkoi vähitellen muodostua todelliseksi taakaksi.

Hämmästyttävää kyllä, tilanne ei olennaisesti ollut muuttunut lentokoneessa. Minä olin edelleen miellyttävä, ja kaikki muut olivat tyytyväisiä. Ja parin Kanadan vuoden jälkeen olin tullut entistäkin vakuuttuneemmaksi siitä, ettei seurakuntapapin työ ollut minua varten.

Kävin keskusteluja paikallisten tahojen kanssa siirtymisestäni kiertävään hengelliseen työhön. Joitain suunnitelmiakin syntyi, mutta ne eivät kuitenkaan edenneet. Lopulta jäin yksin pohtimaan suhdettani

seurakuntatyöhön. Päädyin ratkaisuun, joka ei ollut helppo, mutta joka tuntui minusta tuolloin ainoalta mahdolliselta. Päätin lopettaa työni Sudburyn Matteus-seurakunnassa, kun uuden pastorin tulo saataisiin sovituksi.

Meille tämä kaikki merkitsi sitä, että siirtyisimme uuteen elämänvaiheeseen, kiertävään työhön Jumalan huolenpidon varassa. Meillä oli nyt kolme pientä lasta, kun Milka-tyttömmekin oli juuri syntynyt. Toisaalta uskonvaraisuus tuntui olevan osa kutsuamme. Olimme rukoilleet paljon asian puolesta ja kokeneet Jumalan vakuuttavan meille, että hän kyllä pitäisi meistä huolen ja olisi työnantajamme. Niinpä sovimme, ettemme kertoisi aineellisista tarpeistamme kenellekään ihmiselle, vaan ainoastaan Jumalalle.

Käytännön järjestelyjen suhteen tilanteemme Kanadassa oli kuitenkin jäänyt lievästi sanottuna kesken-eräiseksi, kun olimme lähteneet Suomeen kuukaudeksi kesälomalle vanhempiemme luokse. Tavaramme olimme jättäneet säilytykseen pappilan kellariin Sudburyyn. Kanadaan paluutamme ajatellen olimme varanneet hotellihuoneen ja postilokeron meille ennestään täysin vieraasta kaupungista, Barriesta, jonka ohi olimme joitakin kertoja ajaneet.

Siinäpä se. Mitään muuta tietoa tulevasta meillä ei sitten ollutkaan.

Jos sinä otat nuo rahat mukaan, niin minä odotan niin kauan, että ne on käytetty. Sitten minä näytän teille, että pystyn pitämään teistä huolen.

Lähdin pankista ja palasin Johannan luokse. Keskustelimme asiasta yhdessä. Tulimme siihen yksinkertaiseen päätelmään, että rahat menisivät hukkaan, jos ottaisimme ne mukaamme. Paljon enemmän niistä olisi hyötyä, jos voisimme lyhentää niillä jo vähän etukäteen minun opintolainani.

Niin me sitten teimme, ja kesäkuun viimeisenä päivänä palasimme Kanadaan vähemmän rahaa mukanaamme. Jotenkin tämä kaikki tuntui oikealta ja omalla tavallaan hienoltakin vielä siinä vaiheessa, kun laskeuduimme Toronton kansainväliselle lentokentälle. Lentokenttätaksi vei meidät noin sadan kilometrin matkan Barrieen, jossa majoituimme Venture Inn -hotelliin.

Mutta tuolloin emme vielä aavistaneet, miten osuva nimi tuolla hotellilla olikaan. Tarkoittaahan "venture" suomeksi uhkayritystä ja seikkailua.
